

מסורת הש"ס

[illegible]

- [illegible]

גמ' דברי הכל לוקה דאמר
הצטר: (3) דש"י ד"ה ה"ג
וכו' בלאחר זריקה הס"ד
נ צטר נמחק: (2) ד"ה
אומר וכו' וצ"י הס"ד
כ מ"ה ת"ל בקר וצאן
מרי בקר:

[illegible]

קא ליה מבעל קודש לא
אבל וכו' כל"ל (שם, וכע"ז
(ד"י) : [ג]ן ז"ל דטומאת (צ"ק,
(א, [ד] : ז"ל דתניא (כתה"י
: [טו]ן ז"ל טהורה (שם*) :
בתוך הברייתא נמשק, וז"ל
ות כלבים (ק.) וע' פ"ג
רש"י פ"ג וז"ל ויהי ויהי

י' המושנה ומסקינן אין לי
י' ואיפוכי: יט']ל' לדריש
(ב) דרבא ואבבי כ"ל
ומיהו [תיבת י"ל ליתא ד
כלי שרת הוא נמחק (ח"ג)

נְטִילַת נֶשֶׁמָה. כֵּרֶת: וְאִרְסֵי מִצְעֵי לֵיָּהּ
לֶן מִיָּנִיָּה הִרְבִּי יִלְךְ מִיָּנִיָּה תִרְסֵי: א
טַמָּא שֶׁלֹּא יֵאָכֵל קִדְשׁ אֲלֵמָּא אֲזֵהֲרֵמוּ מַעֲוִוָּה
וְחָל לִפְנֵי זְרִיקָה דְּקִדְשֵׁי בְּגָמ' דִּהְקוּמָן
עָלֵיו מִשּׁוּם טוּמְאָה לִפְנֵי זְרִיקָה דְּמִיָּס
תִּלְמוּד לומר כִּל טַוּר אֲזֵהֲרֵמוּ בְּזֶר
וְהַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תֵּאָכֵל בְּזֶר אֲבָר' (וִיקָרָא י)
הֵינִתָּ לטַוּרִים חִיבִין עָלֵיו מִשּׁוּם
טוּמְאָה שֶׁאֵין נִתֵּר לטַוּרִים אֵין
חִיבִים עָלֵיו מִשּׁוּם טוּמְאָה: אִם
כֵּן. לְהֵאָכֵל לְאַחַר זְרִיקָה אֲתָם קִרְאָה
לְכַתּוּב בְּקִדְשׁ וְאַחַ אֲמִינָה לְאַחַר
זְרִיקָה הוּא דְּמוֹת דְּעוֹשֶׁ: מַחֲלוּקָה
טוּמְאָה הֶגְוָה. בְּהוּא קִאֲמֵר ר' יוֹחָנָן
יִוְחָנָן אֵינוּ מִשְׁכָּח דְּנִפְקָא לֵיה אֲזֵהֲרֵמוּ
מַעֲוִוָּה: אֲבָל טוּמְאָה בְּזֶר. טַוּר
שֶׁאֵכֵל אֵת הַטַּמָּא לְאַהֲרֵה דִּידֵיהּ
בְּהִידֵּא כְּתִיב יִסָּח וְהִשְׁכַּר אֲשֶׁר יִגַּע בְּכָל

טמא נח יחבל (שם) דברי יתירא
 לוקא: דאמר מר והבשר יתירא
 דכתיב בסיפיה והבשר כל טמור וגו'
 לבנות עמים ולבנות טלומאס
 דחיות הקדש מבשרתם^(ט) לשוניה אולבא
 ואע"ג דהני לאו בני אכילה נינהו ובשר
 לפני זריקה לא גרע מיניהו: ה"ג
 ורבא אמר טלומאס הגוף אכל
 טומאס בשר איקיש לעוש. דסמין
 ל' והנפש אשר תאכל בשר דלוקימא
 בלחור^(י) (זריקת בשר): שקדו
 בלוי. ע"ס שחתה אותן במחמת כליו
 שרת מעל המזבח עם גחלים ולבונה
 שקדשה בבזיזין דלפי' כרת בטומאס
 הגוף נמי אית ביה: דסן י. לקמן
 בפרק בית שמאי [דף מה:] גבי טומאס
 הגוף: כל שיש לו מחירין. המחירין
 אותו באכילה חייבין עליו משום טומאס
 משקרבו מחיריו, ושאלו לו מחירין
 משקדו ככלי: בשמה עמא. סוסי
 וגמלים: טהורים י. א"ן. מן הבקר
 ומן האלן תקריבו: אותה תאכלו.
 מפרסת פרסה ומעלת גרה: ואלאו
 הצא מכלל עשה עשה. כך שניה
 בתוך י. הברייתא ומסקינן בלא מעשה
 מניין תלמוד לומר אך את זה לא
 תאכלו אלא תמאזטטריק לא זה לא
 תאמרי י. לא אזהרה הוא: דע"ע
 י"פ. דעשה הוא לזכור ותו לא:
 כי פליגי בחיה. ולא לענין מלקות
 אלא לנשה ואימור י. נמי איפוך
 דרבי יוחנן לרש י. לקיש * והכי הוא
 שמיש ליה לרבי יעקב: שהוא למזבח.
 בשמה מזבח הקריב וזיה רשות
 וזיהו טמא והאי לא דכתיב ממשקה
 ישראל מן המזרח דשיראל בפרק
 קמא דמנחות (דף א.) גבי טריפה:
 אילו נאמר קרבן לה' מן הבמה.
 ולא פירש בקר ואן: הייתי אומר
 נו'. כענין שנאמר זאת הבמה
 וכמיב בתריה איל וצבי: (א) תרי
 בקר ואן כתיבי התם ויקרא אן מן
 הבקר ומן האלן תקריבו והדר כתיב
 אם עולה קרבנו מן הבקר ואם
 מן האלן קרבנו מן הכבשים:
 פסול

לו חִטִּינָה וְשַׁעוֹרִים שְׂאִינָה
לֵי אֱלֹהִים בַּעֲשֵׂה בָלֹא תַעֲשֶׂה מִיָּיִן: שְׂאִי
שְׂהִי תִלֵּה בְדַעְתּוֹ: אֵלֶּה בַמַּעֲבִיר

לא בעשה, בלא תעשה כו': (יו) מ"א אחרינא (כתה)
 בכתה"י (ש"מ) [ב] מזהבשר לכל' (צ"צ) [בא] שמעין
 : [כה] במחתה שהיא כלי (ש"מ) [בו] ואין משמע כו'
 לא וכו' לכל' (ש"מ) [בח] צ"ל דמשפ' וכן בסמוך
 וזל בש"מ גרס לה, ושם טעם מ"מ חיתונו ותיקונו
 מושק מן בעילה ועש"ז:

כל הפסולין פרק שלישי זבחים

וכיון דלאחר זריקה נפקא
טומאתו טומאתו. אזהרת
לפא ועונשו לאחר זריקה הוא
(מנחות כה:) ^(ה) יכול יהו חייבין

נְטִילַת גִּשְׁמָה אֶף קוֹדֵשׁ דְּבַר שֵׁשׁ בּו נְטִילַת
גִּשְׁמָה וְאִי בְּנוּעַ נְטִילַת גִּשְׁמָה מִי אִיכָא אֵלָא
בְּאִכִּילָהּ וְאִכְתִּי מִיבְעִי לִיה לְטֵמֵא שְׂאֵכֵל בִּשְׂר
קוֹדֵשׁ לִפְנֵי זְרִיקָה⁶ דְּאִתְמַר טֵמֵא שְׂאֵכֵל בִּשְׂר
קוֹדֵשׁ לִפְנֵי זְרִיקָה רִישׁ לְקִישׁ אִמְר לוקָה וּרְבִי
יֹחָנָן אִמְר ״אִינוּ לוקָה רִישׁ לְקִישׁ אִמְר לוקָה
בְּכָל קוֹדֵשׁ לֹא תִגַּע לֹא שֵׁנָא לִפְנֵי זְרִיקָה וְלֹא
שֵׁנָא לְאַחַר זְרִיקָה רְבִי יֹחָנָן אִמְר אִינוּ לוקָה״⁷
בְּדַתְנִי בְּרַדְלָא אֲתִיָּא טוּמְאָתוֹ טוּמְאָתוֹ וְכִי
כְּתִב הָהוּא לְאַחַר זְרִיקָה אִם כֵּן לִימָא קְרָא
בְּקוֹדֵשׁ מֵאִי בְּכָל קוֹדֵשׁ ש״מ תְּרַתִּי גּוֹפֵא טֵמֵא
שְׂאֵכֵל בִּשְׂר קוֹדֵשׁ לִפְנֵי זְרִיקָה ר״ל אִמְר לוקָה
רְבִי יֹחָנָן אִמְר אִינוּ לוקָה אִמְר אֲבִי״ מַחְלֻקַּת
בְּטוּמְאָת הַגּוֹף אֲבָל בְּטוּמְאָת בִּשְׂר דְּבַרִּי הִכֵּל
לוקָה דְּאִמְר⁸ קְרָא ״וְהִבִּשְׂר לְרִבּוֹת עֲצִים
וְלִבְנוֹנָה״⁹ דְּלֹא בְנִי אִכִּילָהּ נִיגְהוּ וְאִפִּילוּ הִכֵּי
רְבִינְהוּ קְרָא וְרַבָּא אִמְר ״מַחְלֻקַּת״¹⁰ בְּטוּמְאָת
הַגּוֹף אֲבָל בְּטוּמְאָת בִּשְׂר דְּבַרִּי הִכֵּל אִינוּ
לוקָה מֵאִי טֵעֲמָא כִּיּוֹן דְּלֹא קְרִינָא בִּיה
״טוּמְאָתוֹ עָלָיו וְנִכְרַתָּה לֹא קְרִינָא בִּיה
״וְהִבִּשְׂר אֲשֶׁר יֵנַע בְּכָל טֵמֵא לֹא יֵאָכֵל
״וְהָאִמְר מִרְ וְהִבִּשְׂר לְרִבּוֹת עֲצִים וְלִבְנוֹנָה
הִכָּא בְּמֵאִי עֲסָקִין כִּנּוּן ״שְׂקֻדְשׁוֹ בְּכָלִי דְנַעֲשֶׂה
בְּכִמִּי שְׂקֻרְבוֹ כֹּל״¹¹ מִתִּירָיו¹² דְּתַנּוּ יֵכֵל שֵׁשׁ לוֹ
מִתִּירִים מִשְׁקֻרְבוֹ מִתִּירָיו כֹּל שְׂאִין לוֹ מִתִּירִין
מִשְׂשֻׁקְדֵּשׁ בְּכָלִי אִיתְמַר הַמַּעֲלָה אֲבִרִי בַּהֲמָה
בְּטֵמֵאָה ע״ג הַמְּזוּבָּח רִישׁ לְקִישׁ אִמְר לוקָה רְבִי
יֹחָנָן אִמְר אִינוּ לוקָה רִישׁ לְקִישׁ אִמְר לוקָה
בְּכָל קוֹדֵשׁ לֹא תִגַּע לֹא שֵׁנָא לִפְנֵי זְרִיקָה וְלֹא
שֵׁנָא לְאַחַר זְרִיקָה רְבִי יֹחָנָן אִמְר״¹³ אִין לֹקוּן עָלָיו לֹא
בְּכָל מַכְלָל זִשְׁשָׁה אִין לֹקִסוּן עָלָיו מִחוּבֵּי רְבִי

יִרְמְיָה ³⁷אוֹתָהּ תֹאכְלוּ וְלֹא בַהֲמָה טִמְאָה ³⁸וְלֹא חֵבֶל מִכְלָל עֲשֵׂה עֲשֵׂה א"ל רַבִּי יַעֲקֹב לְרַבִּי יִרְמְיָה בֶּר תַּחֲלִיפָא אֲסַבְרָא לֶךְ הַבְּאֲבָרִי בַהֲמָה טִמְאָה דְּכוּלִי עֲלֵמָא לֹא פְלִיגִי ³⁹כִּי פְלִיגִי בַּחֲיָה וְהִכִּי אֵיתֵמַר ⁴⁰רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר יַעֲקֹב בַּעֲשֵׂה רִישׁ לְקִישׁ אָמַר אֵינוֹ עוֹבֵר עוֹבֵר בּוֹלֵא כְּלוּם רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר עוֹבֵר בַּעֲשֵׂה בַהֲמָה אֵין חֲיָה לֹא ⁴¹רִישׁ לְקִישׁ אָמַר אֵינוֹ עוֹבֵר עֲלֵיוֹ ⁴²בּוֹלֵא כְּלוּם הֵהוּא לְמַצוֹה מוֹתִיב רַבָּא ⁴³אֵילוֹ נֹאמַר 'קִרְבֵּן לָהּ' בַּהֲמָה חֲיִיתִי אוֹמֵר חֲיָה בְּכֻלָּל בַּהֲמָה כַּעֲנִין שְׁנֹאמַר ⁴⁴זֹאת הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ שׁוֹר שֶׁהַ כְּשָׁבִים וְשֶׁהַ עֲזִים אֵיל וְצִבִּי וְגו' תִּלְמֹד לֹמַר 'בְּקֹר וְצֹאן בְּקֹר וְצֹאן אֲמַרְתִּי לֶךְ וְלֹא חֲיָה יָכוֹל לֹא יָבִיא וְאֵם הִבִּיא כִּשְׁרָה הֵא לָמָּה זֶה דּוֹמָה לְתִלְמִיד שֶׁאֲמַר לוֹ רַבּוֹ הֵבֵא לִי חֲטִים וְהִבִּיא לוֹ חֲטִים וְשִׁעֲוִים שֶׁאֵינוֹ כֹּמַעֲבִיר עַל דְּבָרָיו אֵלֹא מוֹסִיף עַל דְּבָרָיו וְכִשְׁרָה תִּלְמֹד לֹמַר בְּקֹר וְצֹאן ⁴⁵בְּקֹר וְצֹאן אֲמַרְתִּי לֶךְ וְלֹא חֲיָה הֵא לָמָּה זֶה דּוֹמָה לְתִלְמִיד שֶׁאֲמַר לוֹ רַבּוֹ אֵל תִּבִּיא לִי אֵלֹא חֲטִיטִין וְהִבִּיא מוֹסִיף עַל דְּבָרָיו אֵלֹא כֹמַעֲבִיר עַל דְּבָרָיו

במקעביר על דבריו. אע"פ שאין זה מביא אלל חיה לבדה.
ובריו. ז"ע במעילה ב' (דף כ:) ובפ' אלמנה נזונה (בכורות

א: אֶל יְהוָה וּמַדְבָּרָא (פסוקים 1-2)
ב: בְּעֵינֵינוּ (כג') לִיל מְדַבְּרֵינוּ
ג: הַשְׁמִיטוּת לְחֵם חֹתָם עֲצֵים
ד: שֵׁשׁ (ש"ח) כָּמֹן אֲשֶׁר קָדְרוּ
ה: שֶׁרֶץ דְּמוּר כַּמֹּר (ל' נח')

לד.

לְבִיבוּתָהּ. מֵהַכֹּהֵן נִפְקָא לֵן דְּחִיבַת הַקּוֹדֶשׁ
 יֵאמָר צַ' קָמָא דְּפִסְחִים (קד מו. א)
 יֵין וְשֵׁמֶן אֲמַאי לִיתַכְשְׁרוּ בְּחִיבַת הַקּוֹדֶשׁ
 הַקּוֹדֶשׁ מֵהֵנִיא לְשׁוּי אֹחֵל מוֹכֶשֶׁר ב. מֵדִי
 דְּמִי לֹאחֵל כּוּן עֲזִים וְלִבְנוֹה שְׁוֹה
 דְּבֵר עַד וּקְשָׁה כּוּן אֹחֵל אֵל לְשׁוּי
 הַמִּשְׁקָה כֹּאחֵל מוֹכֶשֶׁר ב. לֹא מֵהֵנִיא
 חִיבַת הַקּוֹדֶשׁ וְאֵם תֵּאמַר הֵא דֵאמַר
 צַ' כֹּל שְׁעָה (פִּסְחִים נד.). וְהִצְטַר אֲשֶׁר
 יֵנַע בְּכָל טֵמָא לֹא יֵאֲחַל לְמָה לִי אֵם
 אִינוּ עֵינִן לְגוֹפֹה דְּנִפְקָא לִיָּה מִלֵּא
 תּוֹחֵל לֵאחֹל בְּשַׁעֲרֵךְ תִּנְהוּ עֵינִן
 לְכֹל אִיסוּרוֹת שְׂמִתּוּרָה הֵא אִלְטֵרִיק
 לְגוֹפִיהָ דְּלִיק עֲאִים וְלִבְנוֹה יֵשׁ
 לִיּוֹמֵר כִּיּוֹן דְּאִיִּתְרַצִּי עֲזִים וְלִבְנוֹה
 מִיִּיתוּרָא דְּהִצְטַר מִמִּילָא אֲשֶׁמֵּעִין [א]

דלקי מנה תוכלו לחכונ צשעריך

[illegible]

שְׂקָרִישׁ בְּבִרְיָ: תימה מה קידוש
כלי יש צעדים דאי מה
שמנעין אותו בקורדוס כשהיו
מתלעים אותו הא קורדוס אינו כלי
שרת כדמשמע בתוספתא^ו כדתניא
השואל קורדוס של הקדש בקע בו
וצא חצירו וקעקע בו כולן מעלו נתנה
לחצירו וחצירו לחצירו להרשוש מעלו

לחסידינו וחסידיו לחסידינו רולי מונו

וכקונטרס פירש דמיירי הכא בעצם
שחתה במחתת ^(כה) כלי שרת מעל
המזבח עם גחלים ואין ^(כז) משמע בדמם
תמיד ^(דף כה): משמע שהיה חותה מן
המאכלות הפנימיות ^(כח) ומיהו י"ל לא
בתרומת הדשן מיירי אלא ביוה"כ ^(כט)
שחתה וחסים להוציא וגדלך להדיח

כלי דעצים היינו דמשכי ביה [להו]

לגזרין אע"פ^{כא} דקורדום לאו כלי שרת
הוא כדאמר בצרק י"ב דמנחות
(דף קא.) ע"ם כמה דלא משכי להו
לגזרין לא מיתכשרי והא דאמר
בהקומץ רבה (שם כא.) ילאו ע"ם
שאין מקבלים טומאה היינו קודם
קידוש כלי ו' :

אותה תאכלו. אסיפא סמך ש
דקמתי צמורת כהנים ש אין
מיון דמלכונו מביא הקרבן אין זה מעביר
גבי זבן לי ליתכא ואזיל וזבן ליה כורא:

מקריבו ומשום כל משתחו, וי"ל דלוקא צנקה לעולה דהויא מ
צנה לאזין כמו צבעל מוט וגם לא הוי (בזמן) מקריבו חולין לעולה
דן תמקס וצנחה: הווא"ל לפשוט. פרש"י: להקדים בהמה לחי' דל
וא"ל היינו עשה ממש, ומה שמפקח האלמנטוראם, הכי הוי שמעי ליה
למאן פוקיע דל דבריו. ווא"ל אף האזון דומה לאלה שאלו
בדילא קריבין דין עתה שאלו כמנציבין דין דבריו לכל מה מצא

עין משפט
נר מצוה

יש א ב מיי פֿירט מהל' פֿעה"מ הלכה י: פֿעה"מ הלכה י: **ב** ג מיי פֿירט מהל' פֿעה"מ הלכה י: **בא** ד מיי פֿירט מהל' פֿעה"מ הלכה י: **בב** ה ו מיי פֿירט מהל' פֿעה"מ הלכה י: **בג** ז ח מיי פֿירט מהל' פֿעה"מ הלכה י: **בד** ט י מיי פֿירט מהל' פֿעה"מ הלכה י: **ב** ג מיי פֿירט מהל' פֿעה"מ הלכה י: **בא** ד מיי פֿירט מהל' פֿעה"מ הלכה י: **בב** ה ו מיי פֿירט מהל' פֿעה"מ הלכה י: **בג** ז ח מיי פֿירט מהל' פֿעה"מ הלכה י: **בד** ט י מיי פֿירט מהל' פֿעה"מ הלכה י:

גליון הש"ס
 רש"י ד"ה כי פליגי בחיה וכו'
 וחבי הוה שמייע ליה. וסא שנת
 דף עו ע"א נדה דף כד ע"א:

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

ואבתי מיבני ליה לשפא שאכל
בשר קדש לפני זריקה. פי' ויכין
האצטריך ליה לאתא זריקה
ומפי' ליה מדאיתא זריקה
למקדש כדמפרש בסמוך מה
מקדש דבר שיש בו נטילת
נשמה, הדין יליף מנינה אף לשמה
זריקה, הא לית ביה נטילת נשמה
לפני זריקה. (מוס' שזמן מכות ד:)

שיטה מקובצת
אורח תאכלו ולא בחמה במאד
 ולא חמא מכלל ע"כ
 עשה. ש"ק לכן התענה ומעסיק
 (עוד דם) [בנתיבי] חסד שיהיה מעין
 מ"ל בנתיבי חסד חסן וכן אפי' שם
 החס ואלו כהנה משהו חס' אלא
 שיהיה מעין חס' והתחלתו
 סבא כנולד ע"כ (ותם חסד)
 (צ"ל) חסד עובד אלו ביום.
 קשה בקוטרם דכתיב משהו נמי,
 ויכין' משום דכתיב ממקד
 וקשה דהיינו סטוריה נמי
 דהם מתפרשים דקום לעולם דלמתיין
 דהיינו חסד' דהיינו חסד' חסד' חסד'

ההקדמה [הקדמה] כמו בעל מוס אצל
 שנים ראשונים לזכות בקירוב מקום
 זה מזה ומה רשות. ולא ראה לפרש
 יד יעקב מקבלה, וכיוצא בזה אשכחן
 א רק חיה לזדה והוי כמעציר שאין
 וזדעמו תלה ולא הוי העברה: